

~~CHCÚ MA NÁJSTĚ. NÁJDEM ICH PRVÁ.~~

UNRAVEL ME

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NEW YORK TIMES

TAHEREH MAFI

UNRAVEL ME

TAHEREH MAFI

2026

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná
alebo prenášaná v akejkoľvek forme bez predchá-
dzajúceho písomného súhlasu vydavateľa okrem
krátkych citácií v kritických článkoch a recenziách.

UNRAVEL ME

Copyright: © 2013 by Tahereh Mafi

All rights reserved

Translation © 2026 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design: © Colin Anderson, Harper Collins

Cover Art inspired by a Photograph by Sharee Davenport

Cover Design: © Cara E. Petrus

Edges Design, Endpapers Illustrations: © Alina Anikina

Slovak Edition: © 2026 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-165-9

ISBN 978-80-8247-166-6 PDF

ISBN 978-80-8247-167-3 EPUB

ISBN 978-80-8247-168-0 MOBI

*Pre moju matku.
Najlepšieho človeka, akého som kedy poznala.*

JEDEN JEDEN

Svet je dnes možno plný slnka.

Veľká žltá guľa sa vlieva do oblakov, je tekutá a ako žltok, rozmazáva sa na modrej oblohe, žiari studenou nádejou a falošnými sľubmi o milých spomienkach, skutočných rodinách, výdatných raňajkách, množstve palacinek poliatych javorovým sirupom položených na tanieri vo svete, ktorý už neexistuje.

Alebo možno je to všetko inak.

Možno je dnes tma a vlhko, fúka taký ostrý vietor, až dospelým chlapom štípe kožu na prstoch. Možno sneží, možno prší, neviem, možno mrzne, možno padajú krúpy, možno zúri hurikán, možno tornádo, zem sa trasie a trhá, aby urobila miesto našim chybám.

Nemám tušenie.

Už nemám okno. Nemám výhľad. Teplota mojej krvi je hlboko pod nulou, som zahrabaná 15 metrov pod zemou v tréningovej miestnosti, ktorá sa v poslednom čase stala mojím druhým domovom. Každý deň civiem na tieto 4 steny a pripomínam si: *nie som väzeň, nie som väzeň, nie som väzeň*, ale niekedy mi po koži preletia staré obavy a zdá sa, že sa nedokážem vymaniť z klaustrofóbie, ktorá mi zvierá hrdlo.

Keď som sem prišla, toľko som toho nasľubovala...

Teraz si už nie som taká istá. Teraz mám obavy. Teraz je moja myseľ zradcom, pretože moje myšlienky každé ráno vylezú z postele s vytreštenými očami a spotenými dlaňami. V hrudi sa mi hromadí nervózny chichot, hrozí, že vybuchne v hrudi. A tlak sa zväčšuje a zväčšuje, a *zväčšuje*.

Život tu nie je taký, aký som čakala.

Môj nový svet je vyrytý v kove, zapečatený striebrom, topí sa v zápachu kameňa a ocele. Vzduch je ľadový, podložky sú oranžové. Svetlá a vypínače pípajú a blikajú, elektronické a elektrické, neónovo jasné. Je tu rušno, množstvo tiel, množstvo chodieb plných šepotu a kriku, dupotu nôh a zamyslených krokov. Keď sa pozorne sústredím, počujem, ako pracujú mozgy a mračia sa čelá, prsty klepú po brade a perách, obočia sa zvrášťujú. Nápady sa nosia vo vreckách, myšlienky sú pripravené na špičkách jazykov, oči sústredene prižmúrené pri starostlivom plánovaní, o ktorom by som mala chcieť vedieť.

Nič však nefunguje, všetko vo mne je pokazené.

Mám využiť svoju energiu, povedal Castle. Naše dary sú rôznymi formami energie. Energia nevzniká ani nezaniká, povedal mi a ako sa náš svet menil, menila sa aj energia v ňom. Naše schopnosti sú prevzaté z vesmíru, z inej hmoty, z premeny iných energií. Nie sme anomálie. Sme nevyhnutnosťou zvrátenej manipulácie našej Zeme. Naša energia odniekiaľ pochádza, povedal. A to odniekiaľ je v chaose okolo nás.

Dáva to zmysel. Pamätám si, ako vyzeral svet, keď som ho opúšťala.

Spomínam si na našťavanú oblohu a sled západov slnka, ktoré sa rúcali pod mesiacom. Spomínam si na popraskanú zem, na pichľavé kríky a na bývalú zeleň, ktorá je teraz skôr hnedá. Myslím na vodu, ktorú nemôžeme piť a na vtáky, ktoré nelietajú. Na to, ako sa ľudská civilizácia zredukovala len na sériu zlúčenín rozprestierajúcich sa na tom, čo zostalo z našej spustošenej krajiny.

Táto planéta je ako zlomená kosť, ktorá sa nezrástla správne, sto kúskov kryštálu zlepených dohromady. Boli sme roztrieštení a opravení, povedali nám, aby sme sa každý deň snažili predstierať, že stále fungujeme tak, ako máme. Všetko je to však lož, všetko je to lož.

Nefungujem správne.

Nie som ničím viac než dôsledkom katastrofy.

2 týždne sa zrútili pri kraji cesty, opustené, už zabudnuté. Som tu 2 týždne a 2 týždne bývam na lôžku z vaječných škrupín a premýšľam, kedy sa niečo zlomí, kedy budem prvá, ktorá to zlomí, premýšľam,

kedy sa všetko rozpadne. Po 2 týždňoch v tomto bezpečnom priestore by som mala byť šťastnejšia, zdravšia, spať lepšie, pokojnejšie. Namiesto toho mám obavy z toho, čo sa stane, keď ak to neurobím správne, keď neprídem na to, ako správne trénovať, keď niekomu ~~úmyselne~~ omylom ublížim.

Pripravujeme sa na prekliatu vojnu.

Preto trénujem. Všetci sa snažíme pripraviť na zničenie Warnera a jeho mužov. Vyhrať jednu bitku za druhou. Ukázať občanom nášho sveta, že ešte existuje nádej, že sa nemusia podriaďovať požiadavkám Nového systému a stať sa otrokmi režimu, ktorý nechce nič iné, len ich zneužiť na získanie moci. Súhlasila som, že budem bojovať. Budem bojovníčkou. Použijem svoju moc proti svojmu najlepšiemu úsudku. Ale už len keď pomyslím na to, že mám na niekoho položiť ruku, vracia sa mi svet spomienok, pocitov, množstvo tej sily pri kontakte s pokožkou, ktorá nie je imúnna voči mojej vlastnej. Je to vlna neporaziteľnosti: mučivý druh eufórie, vlna intenzity zaplavujúca každý pór v mojom tele. Neviem, čo to so mnou urobí. Neviem, či môžem veriť, že budem mať potešenie z cudzej bolesti.

Viem len to, že Warnerove posledné slová mi uviazli v hrudi a ja nedokážem vykašľať chlad ani pravdu, ktorá ma reže do hrdla.

Adam netuší, že Warner sa ma môže dotknúť.

Nikto to netuší.

Warner mal byť mŕtv. Warner mal byť mŕtv, pretože som ho mala zastreliť, ale nikto nepredpokladal, že neviem, ako strieľať zo zbrane. Domnievam sa preto, že si ma teraz prišiel nájsť.

Prišiel bojovať.

Za mňa.

DVA

Niektu prudko zaklope a dvere sa hneď otvárajú.

„Ach, slečna Ferrarsová. Nevieť, čo chcete dosiahnuť tým, že budete sedieť v kúte.“ Castleov ľahký úsmev vtancuje do miestnosti skôr ako on.

Napäto sa nadýchnem a snažím sa prinútiť pozrieť sa na Castlea, ale nedokážem to. Namiesto toho zašepkám ospravedlnenie a počúvam, ako lútostivo znejú moje slová v tejto veľkej miestnosti. Roztrasené prsty sa napínajú na hrubých podložkách rozprestretých po podlahe, premýšľam o tom, ako som *nič* nedokázala, odkedy som sem prišla. Je to ponižujúce, také ponižujúce sklamať jedného z mála ľudí, ktorí ku mne boli kedy milí.

Castle stojí priamo pred mnou a čaká, kým konečne zdvihnem zrak.

„Nemusíte sa ospravedlňovať,“ povie. Pri jeho bystrých jasných hnedých očiach a priateľskom úsmeve sa ľahko zabúda, že je vodcom Omega Pointu. Vodca celého tohto podzemného hnutia, ktoré sa venuje boju proti Novému systému. Jeho hlas je príliš nežný, príliš láskavý, a to je takmer horšie. ~~Niekedy si želim, aby na mňa jednoducho nakričal.~~ „Ale,“ pokračuje, „musíte sa naučiť ovládať svoju energiu, slečna Ferrarsová.“

Pauza.

Kroky.

Jeho ruky spočívajú na kôpke tehál, ktoré som mala zničiť. Predstiera, že si nevšimol červené kruhy okolo mojich očí ani kovové rúry,

ktoré som hodila cez miestnosť. Jeho pohľad sa opatrne vyhyba krvavým šmuhám na drevených doskách odložených bokom. Nepýta sa, prečo mám tak pevne zaťaté päsť a či som sa opäť zranila. Nakloní hlavu mojím smerom, ale uprene hľadí na miesto priamo za mnou. Prehovorí tichým hlasom.

„Viem, že je to pre vás ťažké,“ hovorí, „ale musíte sa to naučiť. Potrebujete sa to naučiť. Bude od toho závisieť váš život.“

Prikývnem, opriem sa o stenu, privítam chlad a bolesť spôsobenú tehlou, ktorá sa mi zarýva do chrbtice. Pritiahnem si kolená k hrudi, chodidlami tlačím do podlôžiek pokrývajúcich zem. Stačí tak málo, aby som sa rozplakala, až sa bojím, že sa možno rozkričím.

„Len neviem ako,“ povie mu nakoniec. „Nič neviem. Dokonca ani neviem, čo mám robiť.“ Hľadím do stropu a žmurkám, žmurkám, žmurkám. Oči sa mi lesknú, sú vlhké. „Neviem, ako tie veci urobiť.“

„Musíte premýšľať,“ hovorí Castle a nedá sa odradiť. Zdvihne odhodnutú kovovú rúru. Poťažká ju v rukách. „Musíte nájsť súvislosti medzi udalosťami, ktoré sa stali. Keď ste prerazili betón vo Warnerovej mučiarni, keď ste prenikli cez oceľové dvere, aby ste zachránili pána Kentu... čo sa to stalo? Prečo ste v týchto dvoch prípadoch dokázali reagovať takým mimoriadnym spôsobom?“ Posadí sa niekoľko krokov od mňa. Postrčí rúru mojím smerom. „Potrebujem, aby ste analyzovali svoje schopnosti, slečna Ferrarsová. Musíte sa sústrediť.“

Sústrediť.

Je to len jedno slovo, ale stačí, aby mi bolo na vracanie. Zdá sa, že všetci potrebujú, aby som sa sústredila. Najprv Warner potreboval, aby som sa sústredila, teraz potrebuje Castle, aby som sa sústredila.

Nikdy som to nedokázala dotiahnuť do konca.

Castleov hlboký smutný vzdych ma vráti do prítomnosti. Postaví sa na nohy. Vyhladí si jediné námornícke modré sako, ktoré zrejme vlastní a ja zahliadnem strieborný symbol Omegy vyšíty na jeho chrbte. Neprítomne sa rukou dotkne konca svojho copu. Dredy si vždy viaže do úhladného uzla na zátylku.

„Odporujete sama seba,“ povie, hoci nežne. „Možno by ste mali pre zmenu pracovať s niekým iným. Možno vám partner pomôže zodpovedať otázky – objaviť súvislosť medzi týmito dvoma udalosťami.“

Plecia mi stuhnú, som prekvapená.

„Myslela som, že ste povedali, že musím pracovať sama.“

S prižmúrenými očami prejde okolo mňa. Poškriabe sa na mieste pod uchom, druhú ruku si strčí do vrečka.

„V skutočnosti som nechcel, aby ste pracovali sama,“ povie. „Ale nikto sa na túto úlohu dobrovoľne neprihlásil.“

Neviem, prečo som sa tak prudko nadýchla, prečo som taká prekvapená. Nemala by som byť prekvapená. Nie každý je Adam.

Nie každý je predou mnou v takom bezpečí ako on. Nikto okrem Adama sa ma nikdy nedotkol a nemal z toho radosť. ~~Nikto okrem Warnera.~~ Ale napriek Adamovým najlepším úmyslom so mnou nemôže trénovať. Je zaneprázdnený inými vecami.

Vecami, o ktorých mi nikto nechce povedať.

Castle však na mňa hľadí očami plnými nádeje, veľkorysými očami, očami, ktoré netušia, že tieto nové slová, ktoré mi povedal, sú oveľa horšie. Aj keď poznám pravdu, stále ma bolí, keď ju počujem. Bolí, keď si uvedomím, že hoci možno žijem v príjemnej bubline s Adamom, zvyšok sveta ma stále považuje za hrozbu. Netvora. Ohavu.

~~Warner mal pravdu. Nech idem kamkoľvek, zdá sa, že pred tým nemôžem utiecť.~~

„Čo sa zmenilo?“ spýtam sa ho. „Kto je teraz ochotný so mnou trénovať?“ Odmlčím sa. „Vy?“

Castle sa usmeje.

Je to ten druh úsmevu, ktorý mi vháňa do krku zahanbujúcu horúčavu a prebodáva moju hrdosť až do stavcov. Musím odolať nutkaniu vybehnúť z dverí.

~~Prosím, prosím, prosím, neľutujte ma, je to, čo chcem povedať.~~

„Prial by som si, aby som na to mal čas,“ odpovedá mi Castle. „Ale Kenji má konečne voľno. Podarilo sa nám zreorganizovať jeho rozvrh. Povedal, že by s vami rád pracoval.“ Chvíľu váha. „Teda, ak je to v poriadku.“

Kenji.

Chcem sa nahlas zasmiať. Kenji je jediný ochotný riskovať tréning so mnou. Raz som ho zranila. Náhodou. Ale od chvíle, keď viedol našu výpravu do Omega Pointu, sme spolu nestrávili veľa času. Akoby len robil úlohu, plnil poslanie. Po dokončení výpravy sa vrátil k svojmu vlastnému životu. Kenji je tu očividne dôležitý. Má na práci milión vecí. Veci, ktoré treba usmerňovať. Zdá sa, že ľudia ho majú radi, dokonca ho rešpektujú.

Rozmýšľam, či ho niekedy poznali ako neznesiteľného, vulgárneho Kenjiho, ktorého som stretla prvýkrát.

„Samozrejme,“ odpoviem Castleovi a prvýkrát od jeho príchodu sa pokúsim o milý výraz. „To znie skvelo.“

Castle sa postaví. Jeho oči sú jasné, dychtivé. Potešil sa.

„Perfektné. Zajtra sa s ním stretnete pri raňajkách. Môžete sa spolu najesť, a potom začať.“

„Och, ale ja zvyčajne...“

„Ja viem,“ preruší ma Castle. Jeho úsmev zmizne, je z neho len zo-vretá tenká čiara. Čelo má zvrátené obavami. „Rada jedávate s pá-nom Kentom. Viem to. Ale s ostatnými ste netrávili takmer žiadny čas, slečna Ferrarsová a ak tu zostanete, musíte nám začať dôverovať. Ľudia z Omega Pointu majú ku Kenjimu blízko. Môže sa za vás zaručiť. Ak všetci uvidia, že trávite čas spolu, budú sa cítiť menej zastrašení vašou prítomnosťou. Pomôže vám to prispôbiť sa.“

Po tvári mi ako horúci olej špliecha horúčava, trhnem sa, cítim, ako sa mi chvejú prsty, snažím sa nájsť miesto, kam by som sa mohla pozrieť, snažím sa predstierať, že necítim bolesť, ktorá sa mi zachytila v hrudi.

„Oni... oni sa ma boja,“ poviem mu pošepky, odmlčím sa. „Nech-cem... nechcela som nikoho obťažovať. Nechcela som sa im pliesť do cesty...“

Castle si pomaly a nahlas vzdychne. Pozrie sa dolu a hore, poškriabe sa na mäkkom mieste pod bradou.

„Boja sa len preto,“ povie napokon, „lebo vás nepoznajú. Keby ste sa snažili len o trochu viac... keby ste vyvinuli čo i len najmenšie úsilie, aby

ste niekoho spoznali..." zastaví sa. Zamračí sa. „Slečna Ferrarová, ste tu už dva týždne a sotva ste prehovorili so svojimi spolubývajúcimi.“

„Ale to nie je... myslím, že sú skvelé..."

„A napriek tomu ich ignorujete? Netrávite s nimi žiaden čas? Prečo?“

~~Pretože som nikdy predtým nemala priateľky. Pretože sa bojím, že urobím niečo zlé, poviem niečo zlé a ony ma nakoniec budú nenávidieť ako všetky ostatné dievčatá, ktoré som poznala. A mne sa páčia až priveľmi, a preto ich nevyhnutné odmietnutie budem znášať oveľa ťažšie.~~

Nepoviem nič.

Castle pokrúti hlavou.

„V prvý deň, keď ste prišli, vám to išlo tak dobre. Zdalo sa, že ste sa takmer *spriatelili* s Brendanom. Neviem, čo sa stalo," pokračuje Castle, „myslel som si, že sa vám tu bude dariť.“

Brendan. Štíhly chlapec s platinovo blond vlasmi a elektrinou v žilách. Pamätám si ho. Bol ku mne milý.

„Brendan sa mi páči," hovorím zmätene Castleovi. „Je na mňa nahnevany?“

„*Nahnevany?*“ Castle pokrúti hlavou a nahlas sa zasmieje. Neodpovie mi na otázku. „Nerozumiem, slečna Ferrarová. Snažil som sa mať s vami trpezlivosť, snažil som sa dať vám čas, ale priznám sa, že som dosť zmätený. Keď ste prišli prvýkrát, boli ste taká iná... boli ste nadšená, že ste tu! Netrvalo však ani týždeň a úplne ste sa stiahli. Na nikoho sa ani nepozriete, keď idete po chodbách. Čo sa stalo s rozhovormi? S priateľstvom?“

Áno.

Trvalo mi 1 deň, kým som sa zabývala. 1 deň, aby som sa rozhliadla naokolo. 1 deň, aby som sa nadchla pre iný život a 1 deň, aby všetci zistili, kto som a čo som urobila.

Castle nehovorí nič o matkách, ktoré ma vidia kráčať po chodbe a ťahajú mi svoje deti z cesty. Nespomína nepriateľské pohľady a nevľúdne slová, ktoré znášam od svojho príchodu. Nehovorí nič o deťoch, ktoré varovali, aby sa držali ďaleko, ďaleko a o hŕstke starších

ľudí, ktorí ma pozorujú až príliš pozorne. Môžem si len predstavovať, čo počuli, odkiaľ majú svoje príbehy.

Juliette.

Dievča so smrtiacim dotykom, ktoré z ľudí vysáva silu a energiu, až kým sa z nich nestanú ochabnuté, paralyzované mŕtvolý chrčiace na zemi. Dievča, ktoré väčšinu života strávilo v nemocniciach a nápravných zariadeniach pre mladistvých, dievča, ktoré odvrhli vlastní rodičia, označili ho za nepričetné a odsúdili na izoláciu v ústave, kde sa báli žiť aj potkany.

Dievča.

Také hladné po moci, že zabilo malé dieťa. Mučilo batola. Zrazilo dospelého muža lapajúceho po dychu na kolená. Nemá ani toľko slušnosti, aby zabila samu seba.

Nič z toho nie je lož.

So škvrnami na lícach, nevypovedanými slovami na perách a očami, ktoré odmietajú odhaliť svoje tajomstvá, pozriem na Castlea.

Vzdychne si.

Takmer niečo povie. Pokúša sa prehovoriť, ale jeho oči si skúmavo prezerajú moju tvár. Rozmyslí si to. Rýchlo prikývne, zhlboka sa nadýchne, poklepe na hodinky, povie:

„O tri hodiny zhasínajú svetla,“ a otočí sa na odchod.

Zastaví sa vo dverách.

„Slečna Ferrarová,“ povie náhle, ticho, bez toho, aby sa otočil. „Rozhodli ste sa zostať s nami, bojovať s nami, stať sa členkou Omega Pointu.“ Odmlčí sa. „Budeme potrebovať vašu pomoc. A obávam sa, že sa nám kráti čas.“

Sledujem, ako odchádza.

Počúvam jeho odchádzajúce kroky a opriem si hlavu o stenu. Zastavím oči. Počujem jeho hlas, vážny a pokojný, znie mi v ušiach.

Čas sa nám kráti, povedal.

Akoby čas bol vecou, ktorá sa dá vyčerpať, akoby bol odmeraný na misky, ktoré nám boli odovzdané pri narodení a ak by sme jedli

príliš veľa alebo príliš rýchlo, alebo tesne pred skokom do vody, náš čas by bol stratený, premárnený, už strávený.

Čas je však niečo mimo nášho konečného chápania. Je nekonečný, existuje mimo nás, nemôžeme ho vyčerpať, stratiť o ňom prehľad ani nájsť spôsob, ako si ho udržať. Čas plynie aj vtedy, keď to nechceme.

Castle mal povedať, že máme množstvo času. Máme všetok čas na svete, to mi mal povedať. Ale on to neurobil, pretože tým *tik-tak* myslel, že náš *tik-tak* čas sa posúva. Rúti sa vpred a mieri úplne novým smerom, pričom naráža čelom do niečoho iného a

tik,

tik,

tik,

tik,

tik,

je takmer

čas na vojnu.

TDI

Mohla by som sa ho odtiaľto dotknúť.

Jeho tmavomodré oči. Jeho tmavohnedé vlasy. Jeho košeľa, príliš tesná na všetkých správnych miestach a jeho pery, jeho pery sa chvejú a stláčajú vypínač, ktorý zapáli oheň v mojom srdci a ja ani nemám čas žmurknúť, a vydýchnuť, kým ma chytí do náručia.

Adam.

„Ahoj,“ zašepká mi priamo pri krku.

Potlačím triašku, krv mi stúpa do tváre a farbí líca. Na chvíľu, len na tento okamih, sa uvoľním a dovoľím mu, aby ma držal pohromade.

„Ahoj.“ Usmejem sa a vdýchnem jeho vôňu.

Je taká luxusná.

Málokedy sa vidíme sami. Adam býva v Kenjiho izbe so svojim mladším bratom Jamesom a ja spím s dvojčatami liečiteľkami. Pravdepodobne máme menej ako 20 minút, kým sa dievčatá vrátia do tejto izby. Mám v úmysle čo najviac využiť túto príležitosť.

Oči sa mi zatvorila.

Adam mi ovinie ruky okolo pása, pritiahne si ma k sebe. Potešenie je také obrovské, že sa sotva udržím, aby som sa nechvela. Akoby moja koža a kosti už toľko rokov túžili po kontakte, teplej náklonnosti, ľudskej interakcii, že neviem, ako na to ísť pomaly. Som vyhladované dieťa, ktoré sa snaží naplniť si žalúdok, hltáť svojimi zmyslami dekadenciu týchto chvíľ, akoby som sa mala ráno zobudiť a uvedomiť si, že ešte stále zametám popol pre svoju macochu.

Potom sa však Adamove pery pritlačia na moju hlavu a moje obavy si oblečú kostým, a na chvíľu predstierajú, že sú niečo iné.

„Ako sa máš?“ spýtam sa. Je to také zahanbujúce, pretože moje slová sú už teraz neisté, hoci ma sotva drží, ale ja sa nedokážem prestať trápiť.

Jeho telom otrasie smiech, jemný, hlboký a zhovievavý. Na moju otázku však neodpovedá a ja viem, že to ani neurobí.

Už toľkokrát sme sa pokúšali spoločne vytratiť, len aby nás pri tom chytili a pokarhali za našu nedbalosť. Po zhasnutí svetiel nesmieme vychádzať zo svojich izieb. Keď sa naša doba odkladu – zhovievavosť udelená na základe nášho veľmi náhleho príchodu – skončila, museli sme s Adamom začať dodržiavať pravidlá rovnako ako všetci ostatní. A pravidiel, ktoré treba dodržiavať, je veľa.

Tieto bezpečnostné opatrenia – kamery všade, za každým rohom, na každej chodbe – existujú preto, aby nás pripravili na prípadný útok. Stráže v noci hliadkujú a hľadajú akýkoľvek podozrivý hluk, aktivitu alebo náznak narušenia. Castle a jeho tím ostrážito chránia Omega Point a nie sú ochotní podstúpiť ani najmenšie riziko. Ak sa narušiteľia dostanú príliš blízko k tomuto úkrytu, niekto musí urobiť všetko, čo je potrebné, aby ich udržal mimo.

Castle tvrdí, že práve ich ostrážitosť ich neodhalila a ak mám byť úprimná, chápem jeho dôvody, prečo je v tomto smere taký prísny. Ale tie isté prísne opatrenia držia mňa a Adama od seba. My dvaja sa vidíme iba počas jedenia, keď sme vždy obklopení inými ľuďmi a všetok voľný čas, ktorý mám, trávim zavretá v tréningovej miestnosti, kde mám *využívať svoju energiu*. Adam je z toho rovnako nešťastný ako ja.

Dotknem sa jeho líca.

Napäto sa nadýchne. Otočí sa ku mne. Očami mi toho povie až príliš veľa. Musím sa odvrátiť, pretože to všetko cítim príliš intenzívne. Moja pokožka je precitlivená, konečne, konečne, konečne prebudená a pulzuje životom, vibruje pocitmi tak intenzívne, až je to takmer nemiestne.

Ani to nemôžem skryť.

Vidí, čo so mnou robí, čo sa so mnou deje, keď sa jeho prsty dotknú mojej pokožky, keď sa jeho pery priblížia k mojej tvári, keď teplo jeho tela núti moje oči zatvoriť sa, moje končatiny sa rozochvejú a kolená sa mi podlomia. Vidím, čo to robí aj s ním, keď vie, že má na mňa takýto vplyv. Niekedy ma mučí, usmieva sa, keď mu trvá príliš dlho, kým preklenie medzeru medzi nami, vyžíva sa v zvuku môjho srdca, ktoré mi naráža o hrud', v prudkých nádychoch, ktoré tak ťažko ovládam, v tom, ako stokrát prehltnem tesne predtým, ako sa pohne, aby ma pobozkal. Nedokážem sa naňho ani len pozrieť bez toho, aby som znovu prežila každý okamih, ktorý sme spolu strávili, každú spomienku na jeho pery, jeho dotyk, jeho vôňu, jeho pokožku. Je toho na mňa priveľa, príliš veľa. Tak veľa, tak veľa nového, toľko nádherných pocitov, ktoré som nikdy predtým nepoznala, nikdy necítila, nikdy som k nim nemala prístup.

~~Niekedy sa bojím, že ma to zabije.~~

Vyslobodím sa z jeho náručia. Je mi horúco aj chladno, cítim sa neisto, dúfam, že sa dokážem ovládnuť. Dúfam, že zabudne, ako ľahko na mňa pôsobí a viem, že potrebujem chvíľu, aby som sa spamätala. Zapotácam sa dozadu. Zakrývam si tvár rukami a snažím sa vymyslieť niečo, čo by som povedala, ale všetko sa trasie. Pozerá na mňa a vyzerá, že by ma mohol vdýchnuť po celej dĺžke na jeden nádech.

Myslím, že počujem, ako šepká slovo *nie*.

Jediné, čo vnímam ďalej, sú jeho ruky, zúfale ostrie jeho hlasu, keď vysloví moje meno. Rozplývam sa v jeho objatí, som roztrasená, rozpadávam sa. Nesnažím sa kontrolovať chvenie v kostiach. Je taký horúci, jeho pokožka je taká horúca... už ani neviem, kde som.

Jeho pravá ruka mi sklzne po chrbte a ťahá za zips, ktorý drží moje oblečenie pohromade, až kým mi nespadne do polovice chrbta a mne je to jedno. Musím si vynahradiť 17 rokov a chcem cítiť všetko. Nemám záujem čakať a riskovať kto vie, a čo ak, a obrovské výčitky. Chcem cítiť všetko, pretože čo ak sa zobudím a zistím, že tento jav pominul, že nastal dátum spotreby, že moja šanca prišla a odišla, a už sa nikdy nevráti, že tieto ruky už nikdy nepocítia toto teplo.

Nemôžem.

Nebudem.

Ani si neuvedomím, že som sa k nemu pritísla, kým pod tenkou bavlnou jeho oblečenia neucítim každý obrys jeho tela. Rukami mu vkĺznem pod tričko a počujem jeho namáhavý dych. Zdvihnem zrak, má zatvorené oči, črty zaseknuté vo výraze pripomínajúcom akúsi bolesť. A odrazu sú jeho ruky v mojich vlasoch, zúfale, jeho pery tak blízko. Nakloní sa, gravitácia mu uhne z cesty a moje nohy opustia podlahu. A ja sa vznášam, lietam, v pľúcach mám hurikán a srdce mi bije príliš rýchlo.

Naše pery

sa dotknú

a ja viem, že prasknem vo švíkoch. Bozkáva ma, akoby ma stratil a našiel, a už ma nikdy nepustí. Niekedy chcem kričať, niekedy sa chcem zrútiť, niekedy chcem zomrieť s vedomím, že som spoznala, aké to bolo žiť s týmto bozkom, s týmto srdcom, s touto jemnou mäkkou explóziou, ktorá mi dáva pocit, že som sa napila slnka, že som zjedla oblaky 8, 9 a 10.

Toto.

Toto ma všade bolí.

Odtiahne sa, ťažko dýcha, ruky mu vkĺznu pod jemný materiál môjho oblečenia a jeho pokožka je taká horúca... a myslím, že som to už povedala, ale nemôžem si spomenúť. Som taká roztržitá, že keď prehovorí, celkom mu nerozumiem.

Ale niečo hovorí.

Slová, hlboké a chrapľavé v mojom uchu, ale zachytím len niečo viac ako nezrozumiteľnú reč, spoluhlásky a samohlásky, lámané slabiky zmiešané dohromady. Tlkot jeho srdca naráža do jeho hrude a prelieva sa do mojej. Jeho prsty vytvárajú na mojom tele tajné odkazy. Jeho ruky kĺžu po hladkom, saténovom materiáli tohto oblečenia, kĺžu po vnútornej strane mojich stehien, okolo zadnej strany kolien hore, hore a hore, a ja premýšľam, či je možné omdlievať a zároveň byť stále pri vedomí. Stavím sa, že práve tak je to pri plytkom, rýchlom dýchaní, keď nás potiahne dozadu. Chrbtom narazí do steny. Pevne mi stisne boky. Silno si ma pritiahne k svojmu telu.

Zalapám po dychu.

Jeho pery sú na mojom krku. Jeho mihalnice šteklika kožu pod mojou bradou a on niečo hovorí, niečo, čo znie ako moje meno. Bozkáva ma po kľúčnej kosti, bozkáva ma po oblúku pleca a jeho pery, jeho pery a jeho ruky, a jeho pery hľadajú krivky a údolia môjho tela. Jeho hrud sa dvíha, keď zanádáva, zastaví sa a povie: *Bože, to je taký dobrý pocit byť s tebou*

a moje srdce odletelo na mesiac bezo mňa.

Zbožňujem, keď mi to hovorí. Zbožňujem, keď mi povie, aký je to dobrý pocit byť so mnou, pretože je to v rozpore so všetkým, čo som celý život počúvala a želám si, aby som si jeho slová mohla strčiť do vrečka, len aby som sa ich raz za čas dotkla a pripomenula si, že existujú.

„Juliette.“

Sotva dýcham.

Sotva dokážem zdvihnúť zrak a pozrieť sa dopredu, vidieť niečo iné ako absolútnu dokonalosť tohto okamihu. Usmieva sa. Usmieva sa, akoby mu niekto našil na pery hviezdy a pozerá sa na mňa, pozerá sa na mňa, akoby som bola *všetko* a mne sa chce plakať.

„Zavri oči,“ zašepká.

A ja mu verím.

Tak to robím.

Zavriem oči a on ma pobožká na jedno, potom na druhé. Potom na bradu, nos, čelo. Na líce. Oba spánky.

Každý

centimeter

môjho krku

a

odtiahne sa tak rýchlo, až si udrie hlavu o drsnú stenu. Skôr než to stihne zastaviť, vyklízne mu niekoľko vybraných slov. Som ako priko-
vaná, prekvapená a odrazu ydesená.

„Čo sa stalo?“ zašepkám a neviem, prečo šepkám. „Si v poriadku?“

Adam bojuje, aby neurobil grimasu, ale dýcha ťažko, obzerá sa okolo seba a kokce:

„P-prepáč,“ pričom sa chytí za zátylok. „To bolo... teda, myslel som si...“ Odvráti pohľad. Odkasle si. „Ja-ja si myslím-myslel som, že som niečo počul. Myslel som si, že sa niekto chystá vojsť dnu.“

Samozrejme.

Adam tu nesmie byť.

Chlapci a dievčatá bývajú v rôznych krídlach v Omega Pointe. Castle hovorí, že je to hlavne preto, aby sa dievčatá cítili vo svojich izbách bezpečne a pohodlne – najmä preto, že máme spoločné kúpeľne – takže s tým väčšinou nemám problém. Je fajn, že sa nemusím sprchovať so starými mužmi. Ale pre nás dvoch je ťažké nájsť si nejaký spoločný čas a počas okamihov, ktoré sa nám podarí nahrabať si, si vždy dávame veľký pozor, aby nás niekto neodhalil.

Adam sa oprie o stenu a mykne sa. Natiahnem ruku, aby som sa dotkla jeho hlavy.

Strhne sa.

Stuhnem.

„Si v poriadku...?“

„Áno.“ Vzdychne si. „Ja len... teda...“ Pokrúti hlavou. „Neviem.“ Stíši hlas. Sklopí oči. „Neviem, čo to so mnou, dopekla, je.“

„Hej.“ Končekmi prstov mu prejdem po bruchu. Bavlna jeho trička je ešte stále teplá od tepla jeho tela a ja musím odolať nutkaniu zaboriť si do nej tvár. „To je v poriadku,“ poviem mu. „Len si bol opatrný.“

Usmeje sa zvláštnym, smutným úsmevom.

„Nehovorím o svojej hlave.“

Uprene naňho hľadím.

Otvorí ústa. Zavrie ich. Znova ich otvorí.

„Je to... chcem povedať, *toto*...“ Naznačí priestor medzi nami.

Nedokončí to. Nepozrie sa na mňa.

„Nerozumiem...“

„Prichádzam o rozum,“ povie, ale zašepká to, akoby si ani nebol istý, či to hovorí nahlas.

Pozerám sa na neho. Pozerám a žmurkám, potkýnam sa o slová, ktoré nevidím, nemôžem nájsť a nemôžem vysloviť.

Krúti hlavou.

Chytiť sa za zadnú časť lebky, vyzerá rozpačito a ja sa snažím pochopiť prečo. Adam nezvykne byť rozpačitý. Adam nebýva nikdy rozpačitý.

Keď konečne prehovorí, hlas má položený dosť nízko.

„Tak dlho som čakal, aby som mohol byť s tebou,“ povie. „Chcel som to... chcel som *ŕa* tak dlho a teraz, po tom všetkom...”

„Adam, o čom to...”

„Nemôžem *spať*. Nemôžem spať a stále na teba myslím, stále a nemôžem...” Odmlčí sa. Pritlačí si dlane na čelo. Zatvorí oči. Otočí sa k stene, takže mu nevidím do tváre. „Mala by si vedieť... musíš vedieť,“ hovorí, jeho slová sú surové, akoby ho vyčerpávali, „že som nikdy nič nechcel tak, ako som chcel teba. Nič. Pretože toto... toto... teda, Bože, *chcem ŕa*, Juliette, *chcem... chcem...*“

Jeho slová zoslabnú, keď sa ku mne otočí s príliš žiarivými očami a emóciami, ktoré sa mu rozlievajú po tvári. Pohľadom sa zdrží na krivkách môjho tela dosť dlho na to, aby zapálil zápalku v zápalnej tekutine, ktorá mi prúdi v žilách.

Začnem horieť.

Chcem niečo povedať, niečo správne, stabilné a uisťujúce. Chcem mu povedať, že ho chápem, že chcem to isté, že ho chcem aj ja, ale tá chvíľa je taká nabitá a naliehavá, až som napoly presvedčená, že sa mi to sníva. Akoby mi ostali posledné písmená a ja mám len Q a Z, a práve som si spomenula, že niekto vymyslel slovník, keď odo mňa konečne odtrhne pohľad.

Ťažko prehltnie, sklopí oči. Opäť odvráti zrak. Jednu ruku má zaborenú vo vlasoch, druhú skrútenú v pästi pri stene.

„Nemáš ani potuchy,“ povie, hlas má rozrušený, „čo so mnou robíš. Ako sa pri tebe cítim. Keď sa ma *dotkneš...*“ Chvejúcou sa rukou si prejde po tvári. Takmer sa rozosmeje, ale dýcha ťažko a nerovnomerne, nechce sa mi pozrieť do očí. Odstúpi a nadáva si popod nos. Päťou si

udrie do čela. „Ježiši. Čo to, dočerta, hovorím. Doriti. *Doriti*. Prepáč... zabudni na to... zabudni, že som niečo povedal... mal by som ísť...”

Snažím sa ho zastaviť, snažím sa nájsť hlas, snažím sa povedať, že je to v poriadku, že je fajn, ale teraz som nervózna, taká nervózna, taká zmätená, pretože nič z toho nedáva zmysel. Nechápem, čo sa deje, ani prečo sa zdá, že si nie je taký istý mnou a nami, ním a mnou, on, ja a všetkými tými zámenami dohromady. Neodmietam ho. Nikdy som ho neodmietala. Moje city k nemu boli vždy také jasné... nemá dôvod cítiť sa neisto voči mne alebo pri mne, ale neviem, prečo sa na mňa pozerá, akoby niečo nebolo *správne*...

„Je mi to veľmi ľúto,“ povie. „Ja... nemal som nič hovoriť. Som len... som... som... *doriti*. Nemal som prísť. Mal by som ísť... musím ísť...”

„Čože? Adam, čo sa stalo? O čom to hovoríš?“

„Toto bol zlý nápad,“ hovorí. „Som taký hlúpy... nemal som tu vôbec byť...”

„*Nie* si hlúpy, je to v poriadku, všetko je v poriadku.“

Zasmeje sa, hlasno, duto. Na tvári mu zostane ozvena neistého úsmevu, keď sa zastaví a uprene sa zahľadí na bod priamo za mojou hlavou. Dlho nič nehovorí, až to napokon urobí. „No,“ povie. Snaží sa zníeť optimisticky. „Castle si to nemyslí.“

„Čo?“ zaskočená vydýchnem. Viem, že už viac nehovoríme o našom vzťahu.

„Asi tak.“ Ruky má vo vreckách.

„Nie.“

Adam prikývne. Pokrčí ramenami. Pozrie sa na mňa a odvráti zrak.

„Neviem. Myslím, že áno.“

„Ale to testovanie, to je... chcem povedať...” Nemôžem prestať krútiť hlavou: „Našiel niečo?”

Adam sa na mňa nepozrie.

„Panebože,“ poviem, zašepkám to, akoby to takto malo byť ľahšie. „Takže je to pravda? Castle má pravdu?“ Môj hlas je vyšší a svaly sa mi začínajú napínať, neviem, prečo ten pocit, ktorý mi klže po chrbte, vnímam ako strach. Nemala by som sa báť, ak má Adam dar tak ako

ja. Mala som vedieť, že to nemôže byť také ľahké, že to nemôže byť také jednoduché. Toto od začiatku bola Castleova teória – že Adam sa ma môže dotýkať, pretože aj on má nejaký druh energie, ktorý mu to umožňuje. Castle si nikdy nemyslel, že Adamova imunita voči mojej schopnosti je šťastná náhoda. Myslel si, že to musí byť niečo väčšie, niečo vedeckejšie, niečo špecifickejšie. ~~Vždy som chcela veriť, že som mala len šťastie.~~

A Adam to chcel vedieť. Vlastne sa tešil, že to zistí.

Ale keď začal testovať s Castleom, prestal o tom chcieť hovoriť. Nikdy mi nedal viac než len strohé informácie o tom, čo bolo nové. Vzrušenie z tohto zážitku preňho vyprchalo príliš rýchlo.

Niečo nie je v poriadku.

Niečo nie je v *poriadku*.

Samozrejme, že je.

„Nevieme nič nespochybniteľné,“ hovorí mi Adam, ale vidím, že si drží odstup. „Musím absolvovať ešte niekoľko sedení... Castle hovorí, že je tu ešte niekoľko vecí, ktoré potrebuje... preskúmať.“

Neunikne mi mechanický spôsob, akým Adam podáva tieto informácie. Niečo nie je v poriadku a nemôžem uveriť, že som si tie náznaky všimla až teraz. Uvedomím si, že som to ani nechcela. Nechcela som si priznať, že Adam vyzerá vyčerpanejšie, napätejšie, utiahnutejšie, ako som ho kedy videla. Úzkosť si vytvorila domov na jeho pleciach.

„Adam...“

„Netráp sa kvôli mne.“ Jeho slová nie sú drsné, ale v jeho tóne je cítiť naliehavosť, ktorú nemôžem ignorovať. Pritiahne si ma do náručia skôr, ako mám šancu prehovoriť. Prstami mi zapína zips na oblečení. „Som v poriadku,“ hovorí. „Naozaj. Chcem len vedieť, že si v poriadku ty. Ak si tu v poriadku ty, potom som v poriadku aj ja. Všetko je v poriadku.“ Zatají dych. „Dobre? Všetko bude v poriadku.“ Pri roztrase nom úsmeve na jeho tvári môj pulz zabúda, že má prácu.

„Dobre.“ Chvíľu mi trvá, kým nájdem hlas. „Dobre, ale...“

Dvere sa otvoria a Sonya so Sarou zastanú s pohľadmi upretými na naše prepletené telá.

„Och!“ povie Sara.

„Hm.“ Sonya sklopí zrak.

Adam si zanádáva popod nos.

„Môžeme sa vrátiť neskôr...“ povedia dvojčatá spolu.

Už zamierili von, keď ich zastavím. Nevyhodím ich z ich vlastnej izby.

Požiadam ich, aby neodchádzali.

Pýtajú sa ma, či som si tým istá.

Stačí mi jediný pohľad na Adamovu tvár a viem, že budem ľutovať, že som prišla čo i len o minútu nášho spoločného času, ale zároveň viem, že nemôžem využívať svoje spolubývajúce. Toto je ich osobný priestor a už je takmer čas zhasnúť svetlá. Nemôžu sa túlať po chodbách.

Adam sa na mňa už nepozera, ale ani ma nepúšťa. Nakloním sa dopredu a zľahka ho pobožkám na srdce. Konečne sa mi pozrie do očí. Ponúkne mi malý ranený úsmev.

„Milujem ťa,“ poviem mu potichu, aby ma počul len on.

Krátko a nerovnomerne vydýchne.

„Nemáš ani potuchy,“ zašepká a odtiahne sa. Otočí sa na päte. Vyrazí von z dverí.

Srdce mi bije až v krku.

Dievčatá na mňa uprene hľadia. Znepokojene.

Sonya sa chystá prehovoriť, ale potom

spínač

klikne,

zablesne sa

a svetlá sú zhasnuté.

ŠTVR TIN

Sny sú späť.

Na chvíľu ma opustili, krátko po tom, ako som bola čerstvo uväznená na základni s Warnerom. Myslela som si, že som bieleho vtáka, vtáka so zlatými pruhmi ako korunou na hlave, stratila. Stretával sa so mnou v mojich snoch, hladko lietal, plachtil nad svetom, akoby o ňom vedel svoje, akoby mal tajomstvá, o ktorých by sme nikdy netušili, akoby ma viedol na bezpečné miesto. Bol to môj jediný kúsok nádeje v trpkkej temnote blázinca, kým som nestretla jeho dvojča vytetované na Adamovej hrudi.

Akoby vyletel priamo z mojich snov, aby spočinul na jeho srdci. Myslela som si, že to bol signál, správa, ktorá mi hovorí, že som konečne v bezpečí. Že som odletela a konečne som našla pokoj, útočisko.

Nečakala som, že toho vtáka ešte uvidím.

Teraz je však späť a vyzerá úplne rovnako. Je to ten istý biely vták na tej istej modrej oblohe s tou istou žltou korunou. Ale tentoraz je ako prikovaný na mieste. Máva krídlami, akoby bol uväznený v neviditeľnej klietke, akoby bol odsúdený opakovať ten istý pohyb navždy. *Zdá sa*, akoby lietal, je vo vzduchu, jeho krídla fungujú. Vyzerá, akoby sa voľne vznášal po oblohe. Je však zaseknutý.

Nemôže letieť dohora.

Nemôže spadnúť.

Posledný týždeň sa mi každú noc sníval ten istý sen a všetkých 7 rán som sa zobudila roztrasená, chvela som sa v ostrom ľadovom vzduchu, snažila sa upokojiť dunenie v mojej hrudi.

Snažila sa pochopiť, čo to znamená.

Vyleziem z postele a vkláznem do toho istého obleku, ktorý nosím každý deň. Je to jediný kus oblečenia, ktorý ešte vlastním. Má ten najsýtejší odtieň fialovej, taký slivkový, až je takmer čierny. Mierne sa leskne, vo svetle sa trochu trbliece. Je v jednom kuse od krku cez zápästia až po členky a prilieha ku koži bez toho, že by bol tesný.

V tomto oblečení sa pohybujem ako gymnastka.

Mám pružné kožené členkové topánky, ktoré sa prispôsobujú tvaru mojich nôh a keď kráčam po podlahe, nie je ma vôbec počuť. Mám čierne kožené rukavice, ktoré mi bránia dotknúť sa niečoho, čoho by som sa dotknúť nemala. Sonya a Sara mi požičali jednu zo svojich gumičiek na vlasy a prvýkrát po rokoch som si dokázala stiahnuť vlasy z tváre. Nosím ich vo vysokom cope a naučila som sa zapnúť sa bez cudzej pomoci. Vďaka tomuto obleku sa cítim výnimočne. V ňom sa cítim neporaziteľne.

Bol to darček od Castlea.

Dal mi ho vyrobiť na mieru ešte pred mojím príchodom do Omega Pointu. Myslel si, že by sa mi mohlo páčiť mať konečne oblečenie, ktoré by ma chránilo pred sebou samou a ostatnými, a zároveň by mi ponúkalo možnosť *ublížiť* ostatným. Ak by som chcela. Alebo potrebovala. Oblek je vyrobený z akéhosi špeciálneho materiálu, ktorý ma má v horúčavách chladiť a v zime zahrievať. Zatiaľ bol perfektný.

Zatiaľ, zatiaľ, zatiaľ

Na raňajky idem sama.

Sonya a Sara sú vždy preč, keď sa prebudím. Ich práca v nemocničnom krídle nikdy nekončí. Dokážu nielenže liečiť zranených, ale celé dni sa snažia vytvárať protijedy a masti. Pri jedinom našom rozhovore mi Sonya vysvetlila, ako sa niektoré energie môžu vyčerpať, ak sa príliš namáhame, ako môžeme svoje telo unaviť natoľko, že sa jednoducho pokazí. Dievčatá hovoria, že chcú byť schopné vytvárať lieky, ktoré by použili v prípade viacerých zranení, ktoré nedokážu vyliečiť naraz. Koniec koncov, sú len 2. A zdá sa, že vojna je blízko.

Keď vojdem do jedálne, hlavy sa stále otáčajú mojím smerom.

Som výjav, anomália aj medzi anomáliami. Po toľkých rokoch by som na to už mala byť zvyknutá. Mala by som byť tvrdšia, znudenejšia, ľahostajná k názorom ostatných.

~~Mala by som byť veľa vecí.~~

Pretriem si oči, ruky zložím k bokom a predstieram, že nedokážem nadviazať očný kontakt s ničím iným okrem toho miesta, tej malej značky na stene, ktorá je odo mňa vzdialená 15 metrov.

Predstieram, že som len číslo.

Na tvári nemám žiadne emócie. Ústa sú úplne nehybné. Chrbát rovný, ruky nezovreté. Som robot, duch, ktorý preklzáva davom.

6 krokov vpred. Prejsť okolo 15 stolov. 42, 43, 44 sekúnd a počítam ďalej.

~~Som vydesená.~~

~~Som vydesená.~~

~~Som vydesená.~~

Som silná.

Jedlo sa podáva počas dňa len trikrát: raňajky od 7:00 do 8:00, obed od 12:00 do 13:00 a večera od 17:00 do 19:00. Večera je o hodinu dlhšia, pretože je na konci dňa. Je ako naša odmena za tvrdú prácu. Ale jedenie nie je honosná, luxusná udalosť. Zážitok je veľmi odlišný od stolovania s Warnerom. Tu sa len postavíme do dlhého radu, vezmeme si vopred naplnené misky a zamierime k jedálenskému kútu, ktorý nie je ničím iným ako radom obdĺžnikových stolov usporiadaných v paralelných radoch naprieč miestnosťou. Nič tu nie je navyše, ničím sa nemrhá.

Zbadám Adama stojaceho v rade a zamierim jeho smerom.

68, 69, 70 sekúnd a počítam ďalej.

„Ahoj, kráska.“ Do chrbta mi narazí niečo hrboľaté. Spadne to na zem. Otočím sa a na tvári sa mi pri zamračení sa napne 43 svalov, kým ho zbadám.

Kenji.

Veľký ľahký úsmev. Oči farby ónyxu. Vlasy ešte tmavšie, ostrejšie, rovné. Padajú mu do očí. Sánka sa mu chveje, perami mu šklbe a pôsobivé línie lícnych kostí smerujú do úsmevu, ktorý sa snaží potlačiť. Pozerá sa na mňa, akoby som chodila s toaletným papierom vo vlasoch.

Nemôžem si pomôcť, ale rozmýšľam, prečo som s ním netrávila čas, odkedy sme sem prišli. Na čisto technickej úrovni mi predsa zachránil život. A Adamovi tiež. Aj Jamesovi.

Kenji sa zohne, aby zdvihol niečo, čo vyzerá ako zmotané kľbko ponožiek. Poťažkáva to v ruke, akoby zvažoval, že to po mne opäť hodí.

„Kam ideš?“ povie. „Myslel som, že sa tu máme stretnúť. Castle povedal...“

„Prečo si sem priniesol pár ponožiek?“ preruším ho. „Ľudia tuedia.“

Stuhne len na zlomok sekundy, potom prevráti očami. Zastane vedľa mňa. Potiahne ma za cop.

„Meškal som na stretnutie s *tebou*, vaša výsosť. Nemal som čas navliecť si ponožky.“ Gestom ukáže na ponožky v ruke a topánky na nohách.

„To je také nechutné.“

„Vieš, máš naozaj zvláštny spôsob, ako mi povedať, že ťa priťahujem.“

Pokrútim hlavou a snažím sa potlačiť pobavenie. Kenji je chodiaci paradox Nekompromisne vážnej osoby a 12-ročného chlapca prechádzajúceho pubertou v jednom. Ale zabudla som, o koľko ľahšie sa mi pri ňom dýcha. Keď je nablízku, zdá sa mi prirodzené smiať sa. Kráčam ďalej a dávam si pozor, aby som nepovedala ani slovo, ale úsmev mi stále šklbe perami, keď zoberiem podnos a zamierim do srdca kuchyne.

Kenji je pol kroka za mnou.

„Takže, dnes pracujeme spolu.“

„Áno.“

„Takže čo... prejdeš len tak okolo mňa? Ani sa nepozdravíš?“ Priloží si ponožky k hrudi. „Som zdrvený. Obsadil som nám stôl a tak.“

Pozriem sa naňho. Kráčam ďalej.

Dobehne ma.

„Myslím to vážne. Vieš, aké čudné je mávať na niekoho a tá osoba ťa ignoruje? A potom sa len rozhliadaš naokolo ako debil a snažíš sa dať najavo, že *Nie, naozaj, prisahám, že to dievča poznám* a nikto ti neverí...“

„Žartuješ?“ Zastavím sa uprostred kuchyne. Otočím sa. Tvárim sa neveriacky. „Som tu dva týždne a ty si sa mi prihovoral možno *raz*. Už ťa takmer ani nevidím.“

„Dobre, počkaj,“ povie a otočí sa, aby mi zatarasil cestu. „*Obaja* vieme, že nie je možné, aby si nevidela *toto* všetko,“ ukáže na seba, „takže, ak sa so mnou snažíš hrať hry, mal by som ti dať dopredu najavo, že to nebude fungovať.“

„Čo?“ Zamračím sa. „O čom to hovoríš...?“

„Nemôžeš sa hrať na ťažko dosiahnuteľnú.“ Zdvihne obočie. „Nemôžem sa ťa ani *dotknúť*. To posúva *ťažko dosiahnuteľnú* na inú úroveň. Ak vieš, čo tým myslím.“

„Panebože,“ naznačím perami so zatvorenými očami a krútim hlavou. „Ty si *šialený*.“

Padne na kolená.

„Šaliev po tvojej sladkej, sladkej láske!“

„*Kenji!*“ Nemôžem zdvihnúť oči, pretože sa bojím rozhliadnuť naokolo, ale zúfalo túžim, aby prestal hovoriť. Aby bola medzi nami navždy postavená celá miestnosť. Viem, že si robí žarty, ale možno som jediná.

„Čože?“ povie a jeho hlas hučí po miestnosti. „Moja láska ťa zahanbuje?“

„Prosím, *prosím*, vstaň a stíš *hlas*...“

„To teda nie.“

„Prečo nie?“ Teraz už prosím.

„Pretože ak stíšim hlas, nebudem počuť, ako hovorím. A to,“ pokračuje, „je moja obľúbená časť.“

Nemôžem sa naňho ani pozrieť.

„Neodmietaj ma, Juliette. Som osamelý muž.“

„Čo je to s tebou?“

„Lámeš mi srdce.“ Hovorí ešte hlasnejšie a jeho ruky robia smutné veľké pohyby, ktorými ma takmer zasiahne, keď v panike ustúpim. Potom si však uvedomím, že ho všetci pozorujú.

Pobavene.

Rozpačito sa usmejem, keď sa rozhliadnem po miestnosti a s prekvapením zistím, že sa na mňa teraz nikto nepozera. Všetci sa uškŕňajú, očividne si zvykli na Kenjiho vyvádzanie a hľadajú naňho so zmesou zbožňovania a niečoho iného.

Adam tiež uprene hľadí. Stojí s podnosom v rukách, nakláňa hlavu a pohľad má zmätený. Keď sa naše oči stretnú, váhavo sa usmeje.

Zamierim k nemu.

„Hej, počkaj.“ Kenji vyskočí, aby ma chytil za ruku. „Vieš, že som sa len zabával s...“ Sleduje môj pohľad na miesto, kde stojí Adam. Plesne si dlaňou po čele. „*Samozrejme!* Ako som mohol zabudnúť? Si zamilovaná do môjho spolubývajúceho.“

Otočím sa k nemu.

„Počúvaj, som ti vďačná, že mi teraz pomôžeš trénovať. Naozaj som. Ďakujem ti za to. Ale nemôžeš chodiť naokolo a vyznávať mi svoju falošnú lásku, najmä nie pred Adamom a musíš ma nechať prejsť cez túto miestnosť, kým sa skončia raňajky, dobre? Takmer nikdy ho nevidím.“

Kenji veľmi pomaly prikývne, vyzerá trochu vážne.

„Máš pravdu. Mrzí ma to. Chápem to.“

„Ďakujem ti.“

„Adam žiarli na našu lásku.“

„Choď si už po jedlo!“ Tvrdo doňho strčím a bojujem s rozladeným smiechom.

Kenji je jeden z mála ľudí tu, samozrejme, s výnimkou Adama, kto sa ma nebojí dotknúť. Pravdupovediac, nikto sa nemá čoho báť, keď mám na sebe tento oblek, ale pri jedle si zvyčajne dávam dole rukavice a moja povest' chodí vždy 3 metre predomnou. Ľudia si udržiavajú odstup. A hoci som raz nechtiac na neho zaútočila, nebojí sa. Myslím, že by bolo potrebné astronomické množstvo niečoho strašného, aby ho to položilo.

Obdivujem to na ňom.

Podídem k Adamovi, veľa toho nenahovorí. Nemusí povedať viac ako *Ahoj*, pretože jeho pery sa zdvihnú na jednej strane a ja už vidím, ako stojí o niečo vyššie, o niečo pevnejšie, o niečo napätejšie. A aj keď toho veľa neviem o ničom na tomto svete, ale viem čítať v knihe napísanej v jeho očiach.

To, ako sa na mňa pozerá.

Jeho viečka sú teraz ťažké, čo ma istým spôsobom znepokojuje, ale jeho pohľad je stále taký nežný, sústredený a plný citu, že keď som pri ňom, len ťažko sa viem udržať mimo jeho náručia. Pristihnem sa pri tom, že sledujem, ako robí tie najjednoduchšie veci: prenáša váhu z nohy na nohu, berie podnos, kýva niekomu na dobré ráno... Som s ním tak málo, že mám vždy príliš stiahnutú hrud', srdce v priveľkom kŕči. Chce sa mi pri ňom byť neustále nerealistická.

Nikdy mi nepustí ruku.

„Si v poriadku?“ pýtam sa ho, stále mám trochu obavy po predošlej noci.

Prikývne. Snaží sa usmiať.

„Áno. Ja, ehm...“ Odkašle si. Zhlboka sa nadýchne. Odvráti pohľad.
„Áno, včerajšia noc ma mrzí... Trochu som sa zľakol.“

„Ale... prečo?“

Pozrie sa mi cez plece. Zamračí sa.

„Adam...?“

„Áno?“

„Prečo si sa zľakol?“

Jeho oči sa opäť stretnú s mojimi. Sú doširoka otvorené. Okrúhle.

„Čo? Nič.“

„Nerozum...“

„Prečo vám to, dočerta, trvá tak dlho?“

Otočím sa. Kenji stojí hneď za mnou a na tácke má toľko jedla, až sa čudujem, že nikto nič nepovedal. Musel presvedčiť kuchárov, aby mu dali niečo navyše.

„No?“ Kenji na nás hľadí bez toho, aby žmurkol a čaká, čo mu odpovieme. Nakoniec zakloní hlavu dozadu v pohybe, ktorý hovorí *podľa* *za mnou*, a potom odíde.

Adam vydýchne a vyzerá tak rozptýlene, že sa rozhodnem nechať tému včerašej noci tak. Čoskoro. Čoskoro sa porozprávame. Som si istá, že o nič nejde. Som si istá, že to vôbec nič nie je.

Čoskoro sa porozprávame a všetko bude v poriadku.

Kenji na nás čaká pri prázdnom stole.

James sa k nám zvykol pridať počas jedla, ale teraz sa kamaráti s hárstkou mladších detí v Omega Pointe a radšej sedí s nimi. Zdá sa, že je najšťastnejší z nás všetkých, že je tu. A ja som šťastná, že je šťastný, ale chýba mi jeho spoločnosť. Bojím sa to však spomenúť. Niekedy si nie som istá, či chcem vedieť, prečo netrávi čas s Adamom, keď som nablízku. ~~Nemyslím, že chcem vedieť, či sa ostatným deťom podarilo presvedčiť ho, že som nebezpečná. Teda, som nebezpečná, ale iba~~

Adam si sadne na lavicu a ja sa sklznem vedľa neho. Kenji sedí oproti nám. S Adamom skryjeme pod stôl naše spojené ruky a ja si dovoľm vychutnať jednoduchý luxus jeho blízkosti. Stále mám na rukách rukavice, ale stačí mi už len to, že som tak blízko neho. V žalúdku mi rozkvitajú kvety, jemné okvetné lístky šteklika každý centimeter môjho nervového systému. Je to, akoby sa mi splnili 3 želania: dotýkať sa, ochutnávať, cítiť. Je to ten najzvláštnější jav. Bláznivá šťastná nemožnosť zabalená do hodvábného papiera, previazaná mašľou, schovaná v mojom srdci.

Často mám pocit, že je to privilegium, ktoré si nezaslúžim.

Adam sa posunie tak, aby sa dĺžkou svojej nohy pritlačil k mojej.

Zdvihnem zrak a zistím, že sa na mňa usmieva tajuplným malým úsmevom, ktorý hovorí toľko vecí, ktoré by nikto nemal hovoriť pri stole počas raňajok. Nútim sa dýchať, keď potlačím úsmev. Otočím sa, aby som sa sústredila na jedlo. Dúfam, že sa nečervenám.

Adam sa nakloní k môjmu uchu. Tesne predtým, ako začne hovoriť, cítim jemný šepot jeho dychu.

„Ste nechutní, viete to, však?“

Prekvapene zdvihnem zrak. Kenji zamrzol uprostred pohybu, lyžicu má na polceste k ústam a hlavu naklonenú našim smerom. Lyžicou ukáže na naše tváre.

„Čo to, dočerta, je? Hráte sa s nohou toho druhého alebo čo?“

Adam sa odo mňa odsunie len na centimeter alebo dva a zhlboka, podráždene si vzdychne. „Vieš, ak sa ti to nepáči, môžeš odísť.“ Kývne na stoly okolo nás. „Nikto ťa nežiadal, aby si tu sedel.“

Adam sa snaží byť ku Kenjimu milý. Tí dvaja boli na základni priateľmi, ale Kenji nejako presne vie, ako Adama vyprovokovať. Na chvíľu takmer zabúdam, že sú spolubývajúci.

Rozmýšľam, aké to pre nich musí byť žiť spolu.

„To je kravina a ty to vieš,“ povie Kenji. „Ráno som ti povedal, že musím s vami sedieť. Castle chce, aby som vám dvom pomohol *adaptovať sa*.“ Odfrkne si. Kývne mojím smerom. „Počúvaj, nemám poňatia, čo na tom chlapovi vidíš,“ povie, „ale mala by si s ním skúsiť žiť. Je pekelné náladový.“

„Nie som *náladový*...“

„Áno, kámo.“ Kenji odloží príbor. „Si *náladový*. Vždy je to *Stíchni, Kenji. Choď spať, Kenji. Nikto ťa nechce vidieť nahého, Kenji*. Keď s *istotou* viem, že sú tisíce ľudí, ktorí by ma radi videli nahého...“

„Ako dlho tu musíš sedieť?“ Adam odvráti zrak a voľnou rukou si pošúcha oči.

Kenji sa posadí vzpriamenejšie. Zdvihne lyžičku a opäť ňou bodne do vzduchu.

„Mal by si sa považovať za šťastného, že sedím pri vašom stole. Ja z teba robím zaujímavého.“

Cítim, ako sa Adam vedľa mňa napne, a rozhodnem sa zasiahnuť.

„Hej, môžeme hovoriť o niečom inom?“

Kenji zastoná a prevráti očami. Strčí si do úst ďalšiu lyžicu s raňajkami.

Mám obavy.

Teraz, keď dávam väčší pozor, vidím v Adamových očiach únavu, ťažobu na jeho čele, stuhnuté plecia. Nemôžem si pomôcť, ale zaujímalo by ma, čím prechádza. Čo mi nehovorí. Trochu potiahnem Adama za ruku a on sa ku mne otočí.

„Určite si v poriadku?“ zašepkám. Mám pocit, že mu stále kladiem tú istú otázku.

Jeho oči okamžite zmäknú, vyzerajú unavene, ale trochu pobavene. Jeho ruka pustí moju pod stolom, len aby spočinula na mojom kolene, len aby prešla po mojom stehne a ja takmer stratím kontrolu nad svojím slovníkom, keď mi zľahka pobozká vlasy. Namáhavo prehltne, takmer pustím vidličku na zem. Chvíľu mi trvá, kým si spomeniem, že vlastne neodpovedal na moju otázku. Až keď odvráti zrak, zahľadí sa na svoje jedlo, konečne prikývne a povie: „Som v poriadku.“ Ale ja nedýcham a jeho ruka stále kreslí vzory na mojej nohe.

„Slečna Ferrarová? Pán Kent?“

Vystriem sa tak rýchlo, že si pri zvuku Castleovho hlasu narazím kĺbmi na rukách do stola. V jeho prítomnosti je niečo, čo vo mne vyvoláva pocit, akoby bol mojím učiteľom, akoby ma prichytil pri nevhodnom správaní v triede. Na druhej strane Adam nevyzerá ani trochu zaskočené.

Držím sa Adamových prstov a zdvihnem hlavu.

Castle stojí nad naším stolom a Kenji odchádza odložiť svoju misku do kuchyne. Potľapká Castlea po chrbte, akoby boli starí priatelia. Castle sa na Kenjiho srdečne usmeje, keď okolo neho prechádza.

„Hneď sa vrátim,“ zakričí Kenji cez plece a otočí sa, aby nám ukázal nadšený palec hore. „Snažte sa pred všetkými nebyť nahí, dobre? Sú tu deti.“

Zamračím sa a pozriem na Adama, ale zdá sa, že je zvláštne sústredený na jedlo. Od Castleovho príchodu nepovedal ani slovo.

Rozhodnem sa odpovedať za nás oboch. Žiarivo sa usmejem.

„Dobré ráno.“

Castle prikývne, dotkne sa chlopne saka. Jeho postava je silná a vyrovnaná. Tiež sa na mňa žiarivo usmeje.

„Prišiel som vás len pozdraviť a skontrolovať. Som veľmi rád, že rozširujete okruh svojich priateľov, slečna Ferrarová.“

„Och, ďakujem. Ale za tento nápad si nemôžem pripísať zásluhu,“ poznamenám. „To vy ste mi povedali, aby som si sadla ku Kenjimu.“

Castleov úsmev je trochu napätý.

„Áno, nuž,“ povie, „som rád, že ste sa riadili mojou radou.“

Prikývnem a neprítomne si pošúcham čelo. Adam vyzerá, akoby ani nedýchal. Chystám sa niečo povedať, keď ma Castle preruší.

„Pán Kent,“ povie, „povedala vám slečna Ferrarová, že teraz bude trénovať s Kenjim? Dúfam, že jej to pomôže napredovať.“

Adam neodpovedá.

Castle pokračuje ďalej.

„Vlastne som si myslel, že by pre ňu mohlo byť zaujímavé pracovať aj s vami. Pokiaľ tam budem ja, aby som na to dohliadal.“

Adam prudko zdvihne oči. Je znepokojený.

„O čom to hovoríte?“

„Nuž...“ Castle sa odmlčí. Sledujem, ako sa jeho pohľad presúva medzi nami dvoma. „Napadlo mi, že by bolo zaujímavé urobiť na vás dvoch niekoľko testov. Spoločných.“

Adam sa postaví tak rýchlo, až si takmer udrie koleno o stôl.

„V žiadnom prípade.“

„Pán Kent...“ začne Castle.

„Nie je žiadna šanca, aby...“

„Rozhodnutie je na nej...“

„Nechcem to tu rozoberať...“

Vyskočím na nohy. Adam vyzerá pripravený niečo podpáliť. Páste má zaťaté po bokoch, oči prižmúrené do prísneho pohľadu, čelo napnuté, celá jeho postava sa chveje energiou a úzkosťou.

„Čo sa deje?“ chcem vedieť.

Castle pokrúti hlavou. Keď prehovorí, neadresuje to mne.

„Chcem len vidieť, čo sa stane, keď sa vás dotkne. To je všetko.“

„Ste šialený...“

„Je to *kvôli nej*,“ pokračuje Castle. Jeho hlas je opatrný, mimoriadne pokojný. „Nemá to nič spoločné s vašim pokrokom...“

„Akým pokrokom?“ preruším ho.

„Snažíme sa jej len pomôcť zistiť, ako ovplyvniť neživé organizmy,“ hovorí Castle. „Na zvieratá a ľudí sme už prišli – vieme, že stačí jeden dotyk. Zdá sa, že rastliny do jej schopností vôbec nezapadajú. Ale všetko ostatné? Je to... iné. Ešte nevie, ako to zvládnuť a ja jej chcem pomôcť. To je všetko, čo robíme,“ hovorí. „Pomáhať slečne Ferrarsovej.“

Adam urobí krok bližšie ku mne.

„Ak jej pomáhate zistiť, ako zničiť neživé veci, načo potrebujete mňa?“

Castle na sekundu skutočne vyzerá porazene.

„Skutočne to neviem,“ povie. „Jedinečná povaha vášho vzťahu... je to celkom fascinujúce. Najmä so všetkým, čo sme sa doteraz dozvedeli, je...“

„Čo ste sa dozvedeli?“ znovu ho preruším.

„... celkom možné,“ pokračuje Castle, „že všetko je prepojené spôsobom, ktorému zatiaľ nerozumieme.“

Adam nevyzerá presvedčene. Jeho pery sú stlačené do tenkej čiarky. Nezdá sa, že by chcel odpovedať.

Castle sa obráti ku mne. Snaží sa zníť vzrušene.

„Čo si myslíte? Máte záujem?“

„Záujem?“ Pozriem na Castlea. „Ani neviem, o čom hovoríte. A chcem vedieť, prečo mi nikto neodpovedá na moje otázky. Čo ste zistili o Adamovi?“ spýtam sa. „Čo sa stalo? Niečo nie je v poriadku?“ Adam mimoriadne ťažko dýcha, snaží sa to nedať najavo. Stále zviaza a uvoľňuje ruky. „Povedzte mi niekto, prosím, čo sa deje.“

Castle sa zamračí. Zmätene ma skúma, obočie má stiahnuté.

„Pán Kent,“ povie a stále sa na mňa pozerá, „mám tomu rozumieť tak, že ste sa o naše objavy ešte nepodelili so slečnou Ferrarsovou?“

„Aké objavy?“ Srdce mi teraz prudko bije. Tak prudko, až to začína bolieť.

„Pán Kent...“